

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ

Ὁ ὁμογενὴς Μ. εἶναι τρομερὰ φιλάργυρος καὶ κακοπληρωτῆς.

Οἱ ὑπηρετὰι τοῦ τραβοῦν τὸ διάβολό τους ὡς ποῦ νὰ πληρωθοῦν.

Ἐνας ὑπηρετῆς τοῦ μᾶς ἔλεγε προχθές.

Τῆς ἄλλαις μπαίνω μέσα σ' τὴν κάμαρά του, χωρὶς νὰ κτυπήσω τὴν πόρτα καὶ τί βλέπω; . . . Τ' ἀφεντικό μου ἔκοβε τὰ μαλλιά τοῦ Γιάννη, τοῦ ἀμαξῆ, γιὰ νὰ μὴν τοῦ δώση λεφτὰ νὰ πάη σ' τὸν κουρέα.

Οἰκογενειακά :

Ὀλίγα στιγμήαι πρὸ τοῦ δείπνου :

— Ἀφέντη, ἢ καρέγλαις δὲν φθάνουνε γιὰ τοὺς προσκαλεσμένους.

— Πῶς, εἴμεθα ὅλοι δώδεκα κ' ἔχουμε δώδεκα καρέγλαις.

— Ναι, μὰ τῆς μανῆς τὸ πόδι εἶναι σπασμένο. Ὁποιος καθήση θὰ πέση.

— Δὲν πειράζει, τὴ βάζεις τῆς πεθερᾶς μου.

Ἄλλα οἰκογενειακά :

— Πῶς πάγει ἡ νέα δούλα σας;

— ὦ! εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη. Φαντάσου, δὲν ἔχει παρὰ τὸν ἴδιό της.

— Καὶ εἶσαι εὐχαριστημένη;

— Ἄμ' ὅλαις ἢ ἄλλαις ποῦ εἶχε ἢ κάθε μιὰ ἀπὸ πέντε !!

Ἱστορικόν :

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ ἑλληνικῷ ναῶ ἐν Τεργέστη.

— Ποία εἰσθε, κυρία; εἶπεν.

Ἡ Αὐγούστη δὲν ἀπήντησεν. Ἡ γλῶσσά της εἶχε παραλυθῆ.

Ὁ ἀγνωστος παρατηρήσας τὸν τρόμον, ὃν ἐνεποίησεν εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην, ἀνέλαβε τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός του.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην γονυπετῶς, κυρία, εἶπε.

Καὶ ἔκλινε τὸ γόνυ ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου ἐδάφους.

— Σὰς ζητῶ ταπεινῶς συγγνώμην, κυρία, ἐπανελάβε, διότι σὰς ἐπροξένησα τρόμον ἀκουσίως, καὶ ἡ ἀπερισκεψία μου εἶναι ἀξία πάσης μομφῆς καὶ κατακρίσεως. Θὰ εἰσθε βεβαίως ἡ σύζυγος τοῦ εὐγενοῦς ἰδιοκτῆτου τῆς ἐπαύλεως ταύτης.

Ἡ Αὐγούστα ἀνέλαβε μικρὸν θάρρος, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἰσθε ἡ κυρία τοῦ οἴκου τούτου, ἐπανελάβεν ὁ ἀγνωστος. Καὶ ἐγὼ, κυρία, εἶμαι ξένος σας. Τὴν νύκτα ταύτην ὁ σύζυγός σας μοὶ παρέσχε φιλοξενίαν.

— Ὁ σύζυγός μου; εἶπεν ἡ Αὐγούστα.

— Ναι, κυρία.

— Ἐπανεῆλθε;

— Ἐπανεῆλθον ἐν ἴσῳ μου.

— Πότε;

— Πρὸ τριῶν ὥρων.

Ἐτελοῦντο οἱ γάμοι δύο ὁμογενῶν, Βασιλείου καὶ Σαμποῦς.

Ὁ ἱερεὺς ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἄνδρα :

— Βασίλη θέλεις τὴν Σεπῶ, διὰ νόμιμόν σου γυνή;

Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα :

— Σεπῶ, θέλεις τὸν Βασίλη διὰ νόμιμόν σου ἄνδρα;

Καὶ ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ ταξείδιον τοῦ μέλιτος, ὁ ἱερεὺς νύχηθη :

— Καὶ ὑπὲρ τῆς κατευσδώσεως τοῦ Βασίλη καὶ τῆς Σεπῶ . . . φωώρας!

— Μὴ ἀκούετε τοὺς κόλακας.

— Καλὴ συμβουλή! μὰ τότε πῶς θὰ καταλάβω ὅτι μὲ κολακεύουν;

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΕΥΘΥΜΕΙ.

Eastbourne.

(Ἰδε ἀριθ. 370.)

Τὸ Eastbourne, ὡς ἀριστοκρατικὸν παράλιον, δὲν εἶναι ἄμοιρον προσώπων ἀνηκόντων εἰς ξένας ἐθνικότητας. Ὑπάρχουσιν ἱκανοὶ Γάλλοι, ἰδίως Παρισίνοι, οἵτινες μὲ τὸν κωμικὸν σχεδίου ὑψηλὸν πῖλον των, μὲ τὸ λεπτόν κ' εὐλύγιστον ῥαβδιδίον των, μὲ τὸν ἀνεσυρμένον μύστακά των, μὲ τὰς περιέρρους ἐσπουδασμένας κινήσεις των, μὲ τὰς ποικίλας τροφὰς των, καὶ τὰς αἰσθηματικωτάτας ῥιπάς τῶν βλεμμάτων, καθίστανται ἀντικείμενα ἐπιμόνου περιεργείας καὶ μυστηριώδους θυμηδίας εἰς τοὺς ἐνταῦθα Ἄγγλους. Ἀπεκαλέσασμεν τὴν θυμηδίαν τῶν τελευταίων μυστηριώδη, διότι ὁ Ἄγγλος καὶ τοῦ

— Ποῦ εἶναι;

— Νομίζω ὅτι κοιμᾶται.

— Καὶ οἱ ἄνθρωποί του;

— Ἐμειναν εἰς τὸ πλοῖον.

— Εἶναι αὐτὸς ὑγιής;

— Ὑγιής.

— Ἡ ἐκδρομὴ του δὲν εἶχε δυσάρεστον;

— Ὅχι, εὐτυχῶς.

— Καὶ διατί δὲν μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ἦλθε;

— Ἐπίστευσεν ὅτι ἐκοιμάσθε, κυρία.

— Καὶ σεῖς;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐπανεφέρει τὸν ξένον εἰς τὴν θέσιν του.

— Θέλετε νὰ εἴπητε πῶς ἀνέβην ἐδῶ ἀπρεπῶς καὶ παρῶρος. Ἐχετε δίκαιον, κυρία, εἶμαι ἔνοχος. Κατεχράσθη τῆς φιλοξενίας τοῦ εὐγενοῦς συζύγου σας. Ἄλλὰ δὲν εἶχον ὕπνον καὶ ὑπέφερα πολὺ. Ἐπεθύμησα νὰ εὐρω ὑπαιθρόν τι διὰ νὰ ἀναπνεύσω ἀέρα. Σὰς παρακαλῶ ταπεινῶς νὰ μὲ συγχωρήσητε.

Ἡ Αὐγούστα δὲν ἀπήντησε.

(ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.